

Poštšina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXIV.

8. januara 1928.

Številka 1.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENISOVCIH se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

„Fantič le gori stani!“

Pa štrukle smo kühali. Eli so štrukli že skühani? smo spitavali, kak deca, štera spitavlejo mäter, gda de že kühano. Pa smo mogli na štrukle dugo čakati. Najprle so ešče kumaj šli gnoj vozit na pole, te so orali i sejali, te je dugo raslo, te žito poželi, posüšili, zmlatili, v mlin pelali, te meli, melo zamesili, te te ešče komaj po dugom časi so bili štrukli kühani. To je bilo veselje! — Gda smo bili vekši, smo pa svinjko bili. Gda smo jo iz leva, iz lüknje vö pognali i daleč vkrej zagnali, te jo je mogoce iti pastir iskat i nazaj v lev prignati. Tüdi to je bilo nekše veselje! — Dosta veselja smo meli, gda smo remenke pisali i sekali. Včasi smo se tüdi malo skregali, ka je ne bilo ravno lepo. To povem zato, ka se ne te tüdi vi kregali! Špilajte se samo za kratki čas i za čast, pa ne za peneze! Posebno veselje smo meli, da nas je g. katehet pelao na izlet, na božo pot na Šmarno goro, potem smo pa v žakli skakali i črešnjje, obešene na vejko z västi lovili i drüge špase počinjali.

No, pa to so bole veselice za deco, za male dečke; vi velki dečki pa mate pa drügo veselje. Pa ka bi vam vse pravo! Vej či čütite potrebo po kakšem kratkočasji, te si ga že znate poiskati. Veselje je že, či človik ma dobre tovariše, se ž njimi dobro razmi, pametno poguč i tüdi malo posmeje. Edna najlepših zabav je gvüšno izlet. Pa ne izlet v oštarijo, liki izlet či mogoce na goro, k cerkvici, kda se obzorje razširi, svet odpre, kde se telo vzdigne na ravan, düh i srce pa nad zemlo proti nebeskim visinam. — Spoznati i razumeti moreš lepoto stvarstva i meo boš od toga lepi žitek. Srčno ne vučeni človik nema nikšega zmisla, nikšega oka za naturo, samo v tisto pijačo bili i jo vsigdar loče, drügoga veselja pa ne pozna. Či pogledne n. pr. naše krasne gorenjske gore, gleda kak jünček i pravi: Ka bodo te pečine, vej gori nikaj ne raste! — Ti pa mej oko za

lepoto i za čuda, štera je Bog djao v delo svojih rok, v stvarstvo, sebi v čast, ljudstvi v veselje.

Dosta čistoga i svetoga veselja napravljajo vörnomi ljudstvi lepi svetki, slovesna boža služba, krasno zvonenje. Nigdar ne bom pozabo posebno tistoga sladkoga, skrivnostno svetoga veselja, štero sem čüto kak dete pri jaslicaj. Tisto je zaistino kaplica nebeske radosti. Božično veselje je tiho, skrivnostno; vüzemsko je mogočno, veličastno. Pa ne samo Božič, Vüzem, liki celo cerkveno leto nüdi krščanskoj düši dosta sladkoga žitka. Vnebozastopenje Kristušovo, Risali, Telovo, šmarnice, Marijini svetki, svetki, sveci celoga leta — kelko spremembe, kelko novoga i lepoga; vsakši svetek ma kaj posebnoga. Zmes pa pridejo ešče nenavadne cerkvene slovestnosti: proščenje, firma, nova meša, misijon. Kakša radost za krščansko düšo! O, či bi mi vsega toga, ka nam sv. Maticerkev nüdi, ne meli, či bi ne poznali Božiča, Vüzma, Šmarnic i dr., kelko veselja bi nam falilo! Kak püsto i prazno je življenje tistih, šteri ne poznajo *dühovnoga* veselja!

Ne bom Vam pravo dale, v kom iščite veselje, samo od ednoga vam nemrem zamučati, ka se samo ob sebi razmi. To je spevanje. Či ščete veseli biti, te morete radi spevati! Brezi pijače je mogoče veselje, brezi spevanja pa si žmetno mislimo kakšo veselico eli slovesnost, najsibo svet-ska eli cerkvena. Zakaj pa je vpelala cerkev spevanje pri božoj službi? Pomislite si, kak püsto bi bilo, či bi v nedelo bilo v cerkvi vse tiho! Kder je spevanje, tam je veselje i slovesnost. Spevanje je tüdi najfalejša zabava; ne košta nikaj, eli pa jako malo. Spevanje odganja nespodobne misli, navdaja z blagimi občütki i zdigavle srca vujška k lepim vzorom. Po lepom spevanji je žep ne prazen, ne boli glava i düšna vest ne peče.

Eli slovenski dečki kaj spevlejo? Nikelko že, samo ka je to premalo. Ka? Premalo? Vej pa denok čüjete spevanje iz vseh oštarij, spevanje po noči na vesi; poslušajte jih, ka spevlejo na den štelinge i gda so notri zvaní, da idejo k soldakom! — Ka, to je spevanje? Nesam li že pravo: to se ne pravi spevati, liki dreti se! Gda i kelikokrat čüjete spevati naše dečke narodne pesmi? Malogda. Kakše zamazane kvante, oja, tiste se rade čüjejo po vesi. To je žalostno svedočanstvo njihove nepoštenosti, sirovosti i mesenoga poželenja.

Dečki slovenski! Vržite tüdi to grdobijo med staro, ne več nücano reč i se sprimate lepih naših pesmi: Vej mate dosta lepih narodni pesmi. Či mate čas, i dar za spevanje, je lepo, či se včíte umetnih pesmi. Vsem pa posebno priporočam *narodne* pesmi, štere so lehke, se jih ne trbe dugo včíti; trbe je samo malo glasü i poslüha za spevanje, pa jo lahko vrezete.

Spevlite, dečki, spevlite radi!

Le veselo pojmo radi
dokeč smo šče črstvi, mladi;
o, zakaj bi pa ne peli,
ki so nas angelci veseli!

Što nedužen je, rad spevle,
ar ma čisto srce svoje,
či glij sirmašen je, ne toži,
rajši edno si zaokroži.

Vej tüdi angelci pojejo,
hvalo, čast Bogi dajejo;
ftički čast mu žvrgolijo,
spevlejo, se veselijo.

Mi pa šče nedužni, mladi,
spevlemo poštene radi;
o zakaj bi pa ne peli,
k' so nas angelci veseli!

Eli je ne tak istina? Zato pa :

Vsigdar mi radostni
bodimo prijatelji!
Zdaj je čas še za nas
oj mladosti čas!
Cvetje skoro se usuši,
čas mladosti brž zbeži,
i zato radostno
dnevi naj teko!

Ni lepo, či mlado
srce že je žalostno,
čas že da nam skuze,
pa so prebridke.
Torej le veselo poj
vsak prijatelj z menoj
da srčno i glasno
bo odmevalo!

Hajd v vrste i roke
zdaj podajmo si svoje,
i od zdaj vsakdo naj,
poje, da bo kaj!
Vej veselja tamkar ni,
kder se petje ne glasi.
Zato naj poje zdaj
vsakdo da bo kaj!

Tüdi ta pesmica je mična i istinska.

Lepš'ga veselja na sveti pač ni,
kak ga imajo dečki mladi,
posebno či starše imajo
ar takšim prav nič ne fali.

Dečki ti mladi so lüšni lüdje,
kadar vküp pridejo, spevlejo le;
prav radi so zmirom veseli,
ar jih te stan veseli.

(Dale)

V S E B I N A.

Molimo i hvalimo ime Jezušovo, ime sina Marijinoga -	1
Mali greh — — — — —	2
Pismo mladencom - — — — —	5
Obljübe Srca Jezušovoga — — — — —	11
Par misli pred Najsvetejšim — — — — —	12
Blagoslavlanje jaslic v Črensovcih — — — — —	13

Molimo i hvalimo ime Jezušovo, ime sina Marijinoga!

Čudovitno *Jezušovo ime*, štero je nad vsa imena, hodite molimo! (Sv. Cerkev.)

Bratje, Kristuš se je ponižao, postao je pokoren do smrti i to do križne smrti. Zato ga je i Bog poviso i njemu je dao *ime*, štero je nad vsa imena, da se v *Jezušovom imeni* vsako koleno pripogne. (Philip. 2. 8-10.)

Spevajte Gospodi i *blagoslivljajte* njegovo *ime*, od dneva do dneva glasite njegovo zveličanje.

Kak tvoje *ime*, Bog, tak i tvoja dika, je do konca sveta.

Popevajte Bogi, pesem pravite njegovimi *imeni*, *Gospod je njegovo ime!*

Prinesite Gospodi diko i čast, *prinesite diko Gospodovimi imeni!*

Znajte, da Gospod je sam Bog, koga *ime* je večno.

Moja duša žeja po tvojem *svetom imeni*, Gospod.

Blagoslovljeno naj bo tvoje dike sveto *ime* i hvaljeno i zvišavano na vekomaj!

Mladenci i device, stari i mladi hvalite. Gospodovo *ime*, ar jedino *njegovo ime* je zvišeno. (Vse po rečah sv. Pisma iz cerkvene molitve na god pre sv. imena Jezušovoga.)

O Jezuš, sladki moj spomin,
Veselje srčnih globčin.

(Cerkvena pesem.)

Naša pomoč je v *imeni* Gospodovom.

Darüvao se je, naj reši narod, sebi pa spravi *večno ime*. (Cerkvena molitev.)

Vse, ka z rečjov ali z djanjom opravljate: vse opravite v *imeni* Gospoda Jezüša Kristüša, hvalodavajoč Oči i Bogi po njem. (Koloss. 3.—17.)

Mali greh.

(Spisao A. Beltrami — Posloveno J T.)

VI. Poglavlje.

Ime „odpustni greh“, štero damo malomi grehi, je nesrečno ime; nepravo ime, ki ne označi njegove nature, ar se to lahko pove tudi od smrtnoga greha, šteri je tudi odpustlivi, či ga človek požaluje, prosi Boga za odpuščenje i ga vadljuje pred duhovnikom. Z druge strani se pa tudi mali greh ne odpusti inachi, kak s pokorov ali s kakšim zadostilnim djanjom. Či grešiš, kakšteč malo i ne požaluješ, te bo Bog pokaštigao ali na tom ali na drugom sveti i boš mogočo ostro zadostiti za včinjeni greh.

Včasih je pravičnost boža ništerne male grehe na tom sveti tak ostro kaštigala, da nas te kaštige napunijo s strahom i nam pokažejo kak jako odürjavle Bog tudi mali greh. Iz svetoga pisma se od te reči lahko osvedočimo na dugo i široko. Za malo radovednost je bila pokaštigana Lotova žena z naglov smrtijov i se spremenila v solnati steber. Čula je presketanje ognja, zdvojeno kričanje meščanov; obrnola se je, da bi pogledala tisti strašni prizor, pa jo je dosegla takša strašna kaštiga.

*

Mozeš i Aron sta ne smela stopiti v oblübleno deželo zavolo toga, ar sta se premalo vüpala i sta v razgretoj peščenoj püstini večkrat vdarila po pečini, kak je bilo potrebno, da bi pri-tekla voda. O kak nedoseglive so sodbe bože! Bog je odpüsto najvišišemi duhovniki težki greh, da je dovolo Izraelcom vlejati zlato tele, a toga maloga nezavüpanja njemi je ne odpüsto! Teva dva brata sta strgala iz Faraonovoga robstva svoje lübleno lüdstvo, vodila sta je skoz püstino med jezerimi težavami i pomenjkanji i je branila pred neprijateli. Za blaženost toga lüdstva sta posvetila celo svoje življenje, da bi je oplemenitila po dugom ponižanji i je povzdignola do časti pravoga naroda. Ne njima je več preostajalo nikaj drugoga kak pripelati je v oblübleno deželo, gde se cedi med i mleko, v kraj po šterom sta zdihavala tak dugo časa i v šterom sta se štela odpočiti po trüdapunom deli. Kak mirniva bi legla v grob, blagrovaniva od vseh pokolenj! Ali ne! Včinila sta eden mali greh i zavolo toga greha ne dosegneti cila, po šterom sta telko let koprnela. Gledala bota deleč to presrečno zemlo, občüdüvala bota rodovitne doline, štere namakajo Jordanovi valovi, brežičke, pokrite s krasnimi goricami i velike ravnine, v šterih se zible zreto zlato klasje; ali njihova noga ta

gori ne stopi! Drugi bodo pobirali sad njihovoga trūda, drugi bodo vživali veselje, da dokončajo Izraelovo romanje i zaspevlejo zahvalno pesem na čast Vsemogočnomi, ki je krmo njihovo ljudstvo s sladkov manov i je rešo od jezerih nevarnosti. Mozeš i Aron pa moreta vmreti pokaštiganiva zavolo premaloga zavūpanja v Boga, ešče prle kak dokunčata svoje poslanstvo.

*

Nesrečni David! Kda je bio na višini svoje moči, je pozabo za trenutek, da ga je Gospod povzdigno iz poniznoga pastirčka na prestol (tron) i njemi je zamenjao pastirsko palico s kralevskim žezlom. Dao je sešteti svoje ljudstvo i je meo nečimerno dopadenje v ogromnom številu svojih podanikov prepisavajoč sebi tisto čast, ki je šla samo Bogi. Včasi ga je doleteo srd boži i je terjao ostro zadoščenje. Dao njemi je, naj zbere od treh bičov šteroga žele: kūgo, lakoto, ali vojsko. „Naj pride kūga“ — je djao ponizen i spokoren vladar — „tak bom bar tūdi jez med tistimi, štere lahko zadene kūga i bom lahko osebno pretrpo kaštigo za svoj greh!“ Prišla je kūga i pograbila šestdeset jezero lūdi.

*

Ednok so pelali v prošeciji škrinjo zaveze z velikov svečanostjov iz Abinadabove hiše v Jeružalem. Sprevajali so jo David, oblečen v kralvska oblečila i treseti jezero vitezov v veličastnoj opremi (obleki). To je bio cvet Izraelškoga vojaštva. Igrali so na citre i bobne, zažigali dišeča kadila i spevali psalme. Naednok so se prestrašili jūnci, šteri so vlekli voz i škrinja zaveze se je začela nagibati. Te je Oza stegno svojo roko, da bi jo zadržao. O da ne bi toga nigdar včino! V tistom hipi se zvali na zemlo mrtev, kak da bi ga zadela strela iz neba. Bio je naime samo navadni levit i se ne smeo doteknoti škrinje zaveze. Ta nagla smrt je s strahom napunila vse. David je začūto takše poštūvanje do božega veličanstva, da je ne vūpao sprejeti škrinje zaveze v svojo palačo, nego jo je dao odpelati v Obededonovo hišo.*

Nekoga dneva je pravo Bog proroki Semeji: „Idi i porūši oltar, šteroga je postavio Jeroboom svojim malikom (bolvanom) i naznani njemi strašne kaštige. Pazi pa, da ne boš jo, niti pio v tistom prokletom kraji i da se ne povrneš po tistoj poti, po šteroj boš ta šo.“ Pokorni službenik se je paščo v kralvsko palačo, odločno je opominao brezbožnoga krala i podro je z ednim mahljajom žrtvenik (oltar bólvanov). „Zvežite toga predrzneža“

* Sv. pismo pravi: „David je bio žalosten . . . i se je zbojao Boga tisti den (II. Kral. VI, 9.)“

— zakriči Jeroboam, stegne roko, da bi pozval bliži stoječo stražo. Pa ka se zgodi? Roka se njemi je taki posušila. Gizdav vladar se je mogeo ponižati i prositi proroka za ozdravljenje. Boži službenik je molo nad njim i krao je ozdravo. Kda je dokončao svoje poslanstvo i odklono kraleske darove, se je vračao po drugoj poti, kak je prišeo. Pa glej tū sreča drugoga proroka, šteri je šteo zprobat njegovu pokorščino, pa ga je zato proso, da bi se bar nekoliko pokrepčao. Zaprva se je Semej upirao, potem se pa dao premotiti. Malo kesnej je že ležao raztrgan. Lev (oroslan), šker bože srditosti ga je raztrgao na drobne falčke. Tak je bio pokaštigan, ar je ne bio pokoren Bogi.

*

Stari i oslabeli Elizej je šo ednok na zali brešček Bethel, ki je poraščen z lepimi gaji. Nenadoma začne kričati na njega truma sprevednih (bodikaj) dečkov: „Hodi gori stavec, hodi gori pišlivec!“ Službenik boži je bio potrt zavolo onečaščenja svoje sive glave i jih je prekuno v imeni Gospodovem. Včasí sta prišla iz loga dva divjiva medveda, se vrgla na te nesrečneže i jih raztrgala dvatreseti.

*

Bole strašna pa je bila kaštiga, štera je doletelo Betsamite. Na jezere jih je vmrlo, ar so iz radovednosti i brez poštūvanja gledali v škrinjo zaveze.

Marija, Mozešova sestra je dobila gobavost zavolo mrmranja proti svojemi brati. Ananija i Safira sta se zlagala pred sv. Petrom i sta oba vmrla nagle smrti. Pri teh strašnih kaštigah nam pridejo s strahom na miseo reči sv. pisma: „Što se te ne bo bojao, krao narodov?“ (Jer. X. 7.) „Što pozna moč tvojega srda i što zna iz straha pred tebov meriti tvoje čemere?“ (Ps. 89, 11.)

Prevdariti (pomisliti) moremo, da v vseh teh svetopisemskih dogodkah vidijo sveti očevje samo mali greh, ali zavolo pomenjkanja težke snovi, (reči) ali zavolo pomenjkanja proste vole ali popunoga privolenja, ali zavolo drugih zvūnešnjih prilik.

V našo tolažbo pa dodenimo, da po mnenji teh svetih očakov je Bog zato tak ostro kaštigao te male prestopke, da bi v prišestnom življenji mogeo pokazati grešnikom svojo smilenost.

Či tak Bog kaštiga mali greh s smrtjov, ki je najvejša časna kaštiga, moremo iz toga sklepati, da je mali greh v istini ne malenkost, kak si mi to mislimo, nego grozna hūdobija, štere se moremo na vse načine zogibati, čeprav bi mogli zato zgūbiti vse svoje bogastvo, pa tūdi življenje. Či Bog včasih z edne strani tak ostro kaštiga mali greh, z druge strani pa poplačūje z obilnimi

darovi sodelavanje z njegovov miloščov, dela to samo zato, da bi ostali verni v malih rečeh. Sv. Gregori Velikomi je bilo razodeto, da njemi je Bog podaro najvišišo dūhovniško čast zavolo male miloščine, štero je dao nekomi tūjinci. „Prav, dober i veren hlapec, v malom si bio veren, nad veliko te bom postavo. (Mat. XXV, 23.)“

Med počitnicami je šteo iti mladi jezuit na šeto. Stavi ga starejši pater i ga prosi naj počaka i njemi dvori pri svetoj meši. Z veseljem je spuno prošnjo i se odpovedao šeti. Nekoliko let kesnej je odišeo v misijone med nevernike i je dosegno palmo mantrništva. Nekomi sobrati je bilo razodeto, da njemi je Bog podelo tak veliko milost, da je naime prelejšao svojo krv za sveto vero, zavolo te male dobrote, štero je tisti den včino na prošnjo dūhovnikovo. „Oj kak globoko je bože bogastvo i modrost i spoznanje! Kak nerazumlive so njegove sodbe i nezasledlive njegove poti!“ (Rim. XI, 33.) (Dale)

Pismo mladencom.*

Mladenec moj, dragi! Pismo Ti želem pisati. Što sem, ki Ti pišem? Ne spitavaj me po imeni, znaj le, da Ti piše Tvoj veliki prijateo, ki pozna Tvoje mlado srce. Tūdi meni je bilo ednok poslano takše pismo, ki mi je odprlo moje dūševne oči, da sem začno inači gledāti v svet.

Kaj Ti pa ščem pisati? Nekaj takšega, na koj šče Ti mogoče nikdar ne si mislo. Čūj!

Povej mi, prijateo mladi, je-li si Ti že kda tak verno sam sebe pitao: Zakaj sem jaz denok na sveti? Zakaj me je Bog stvoro?

— Kda si šče v šolo hodo, te si dobro znao z katekizmuša: „Bog je človeka stvoro, da človek Boga moli, ljūbi, njemi slūži i se tak večno zveliča.“ A od tistoga časa, ka si ti šolo zapūsto, si tūdi to pitanje pozabo. Pa povej mi, štero pitanje je za vsakšega človeka najbolje poglavitno: je-li ne to pitanje? Kak stoji v sv. pismi? „Ka pomaga človeki, če celi svet dobi, če pa svojo dūšo pogūbi (Mark. 8. 36.)“

Mladenec moj! Dūšo svojo rešiti, dūšo zveličati — to je tvoj prvi in poglavitni namen! Samo edno dūšo maš! Če to dūšo pogūbiš, ni edne več ne dobiš! Samo ednok živeš na sveti, če zdaj

* Te odgovor smo dobili na naš poziv glede društva za mladence, ki smo ga v decemberskom snopiči pod naslovom: „Ka bi naša moška mladina potrebūvala?“ — objavili. Vr,

svoje življenje ne obrneš v tisti namen, za šteroga si stvorjen — zaman je bilo Tvoje življenje.

Že znam, ka mi boš odgovoro: Aha, predgati mi šče te moj „prijateo“! Te navuk vala bole za mojo staro mater, ki so že bole blūzi groba i jim zato trbe misliti na smrt. Jaz sem pa še mlad, samo ednok živim i še zdaj mi ne bi bilo slobodno veseliti se? Misliti na dūšo i zakaj sem stvorjen — za to je še čas!

Tak misliš Ti, prijateo moj. Tūdi jaz mislim tak. Mladi si šče, veselio bi se rad? Dobro, ravno to Ti ščem tūdi jaz povedati: da se moraš veseliti, ka si mladi! Ravno od toga mladenskoga veselja Ti ščem pripovedavati. — Da maš pa šče čas misliti na dūšo, no, to reč moraš pa že nazaj vzeti, ar „nišče ne ve ne vūre, ne dneva, kda pride Gospod“ pravi večni Sodnik! Je-li, ka ne veš, če boš vūtro še lahko skrbo za svojo dūšo!

Tak, pojdiva iskat veselja, kak ga žele Tvoje mlado srce! Stopiva v oštarijo! Znaš, jaz navadno nikaj ne pijem, a ar si Ti, prijateo, dnes z menov — s Tebov idem! Veseli dečki, sami Tvoji prijatelje sedijo tū. Rdeča so njihova lica, krvave majo oči, popevajo, kričijo; kda zaigra goslar, vse je na nogah, v divjem diru vse se vrti . . . „I to trpi do kesne noči. Potem pa domo; oči več ne vidijo — noč je, oči pijane, pamet zmešana. Nikaj ne čūdnoaga, če te pa on najde kakši jarek i se vleže v njega misleč, da je doma v toploj postelji. Glej, što je te, ki v blati leži? Da, nekša stvar tak rada v blati rova, a to je svinja; te mladenec je pa človek, ki je od njega v sv. pismi zapisano, da je stvorjen po božoj spodobnosti! O strašen človek, ki sam sebe, božo spodobnost, tak globoko ponižaš, ki s tein Boga samoga ošpotavaš! — I drūgi den: betežen je, penez nega, ka je zaslūžo celi teden, vse je šlo v gut zdaj pa v čemeraj — preklinja!

Povej, prijateo moj, je li to pravo mladensko veselje? Če si odkritosrčen, sam moraš spoznati: Eti pravoga veselja nega!

Jeli ka ti drūgi nesi pijanec? Ti iščeš indri veselja! Tak po večeraj rad po vesi ideš i si družbo poiščeš. Dobro! Pa znaš, ka pravi pregovor: Povej mi s kim se pajdašis i jaz Ti povem, kakši človek si! Povej s kim se pajdašiš po večeraj? S samimi vrlimi? Ne vem, ne vem! Sam mi boš priznao, da malokdaj mine večer, da ne bi što kaj nesramnoga gučao i se ne bi vi drūgi smejali. I znaš, ka je nesramen guč? Ne veš, da je to smrten greh? Z vsakim smrtnim grehom pa si zaslūžiš pekeo; tak se tūdi zavolo nesramnoga guča lahko pogūbiš. Le pomisli, ka bi bilo, če bi Ti Bog tak v noči po nesramnom guči poslaol naednok smrt — gde bi bila dnes Tvoja dūša? I glej, Ti hodiš v takšo družbo, gde se

odava, ne, gde se kšenki dava največja nesreča — smrtni greh — i Ti praviš, da je to Tvoje veselje?! Največja nesreča — najjake veselje? O kak si sam sebe znoro!

I ka, če ne bilo samo nesramnoga guča, ka če je bilo šče kaj drugoga? Ka, če valajo tudi Tebi reči sv. Pavla: „Nečistniki i nesramnjacje ne pridejo v kraljestvo bože!“ Ka, če živiš Ti v najgršem blati, ki se zove nečistost? Ka, če se pripravljáš Ti v sv. hišni zakon s pregrešnim pajdaštvom? Ne bo sreče — čuj opomin svojega dobrega prijatela — ne bo sreče v zakoni, če je prle greh, ar Bog vsaki greh mora pokaštigati, ar je neskončno pravičen. — I za grehe pred zakonom včinjene, kaštiga navadno v zakoni pride.

Tak tudi tū ne prave sreče, ne veselja! Če pa ščeš sebi nesrečno i britko življenje, potem pa le pij iz kupe neslobodnoga vživanja — nečistosti! Ne pozabi, ka se Tebi zdaj sladko vidi, to ma v sebi najhujši čemer.

Idiva dale iskat veselja! Si že kda opravo dobro spoved? Ka si čūto po spovedi v srci? Je-li, kak da bi se žmeten kamen odvalo od srca! Če zdaj dobro premisliš, kak si se te čūto veseloga i srečnoga, moraš sam sebi odgovoriti: Te sam pa zaistino bio srečen! I če bi prišla te smrt, nikaj se je ne bi zbojao.

Zdaj sva prišla do tistoga, ka sva iskala. Kajšteč najde človek prijetnoga, veseloga samo za telo, nekaj časa se njemu lepo vidi, a sledi spozna, da same bridkosti so tela radosti. Če pa dūša najde nekaj prijetnoga, potem pa je človek v istini zadovoljen i ne žele si vekše sreče. Prava sreča je tak v dūši doma.

Prijateo moj mladi! Če bi bio jaz mogo zbrati pred Tebov 8. decembra vse slovenske mladence, ki so se te den v istini srečne čūtili, vido bi jih jezero i jezero! I če bi jih pitao, zakaj so te den bili tak srečni, zvedo bi, da so vsi prišli od božega stola. Vidiš, to so naši pošteni slovenski mladenci!

Znam, prijateo moj, da si tudi Ti tak vrli mladenec, ali konči želeš takši biti, če tudi mogoče nesi bio 8. decembra pri sv. obhajili. Znam, da je Tvoje srce odločeno iskati ne veselje tela, ki se v čemer obrne, nego dūševnoga, pravoga veselja, ki nikdar ne mine; a kak Te gledam pred sebov, se mi vidiš kak slabi trs, ki ga veter ziblje se pa ta. Veter, to je sovražen, božen svet, veter to je tudi šatan, ki ma, žalostno, toliko mladencov, v svojoj službi. A Ti si šče močen, veter Tebe — trsa — ne mogeo vlomiti. Ar Te pa veter vsikdar ziblje se i ta pa tudi nemreš nikšega sadū doprinesiti. Slab si, trno slab — sam moraš to spoznati!

Skrben gospodar, če šče, da njemi veter trsa ne vlomi, ga priveže k količi. Mladenec, ki si slab kak trs i si v nevarnosti, da Te šatan ne vlomi, i kak sūho vejko ne lūči v ogenj, tūdi Tebi je potrebno količe meti za Tvoje mlado življenje. Če ne boš pūsto svojega mladoga življenja privezati k količi, gibao Te bo še nekaj časa veter se i ta, naslednje Te bo vlomo, zgrabila Te bo roka boža, Te lūčila vkraj od sebe — zgūbljen, pogūbljen boš, zaman je bilo Tvoje življenje!

Količ Tvojega življenja je molitev. Ti, ki si krščeničnik, gotovo moliš, če ovak ne, bar v nedeljo v cerkvi. A kaj rado se zgodi, da vgojčno i po večeraj pozabiš na molitev. A glej, če korin vsaki den ne polevaš, povehnejo. Tūdi Tvoje mlado dūševno življenje povehne, če ga ne poleva vsaki den rosa božega blagoslova — molitev. Če je komi na sveti potrebna molitev, potem je potrebna Tebi, mladenec. Zakaj? Ar mladomi človeki preti največ nevarnosti za njegovo dūšo. Sam od sebe si pa tak slab, da ničesa ne moreš. Ka pravi Krištuš? „Ni vlas vam z glave ne spadne brez bože vole.“ Če vlas nemre z glave spadnoti brez Boga, kak pa ščeš Ti najhūjšega svojega sovražnika, šatana, premagati brez Boga? Bog Ti bo pa pomagao samo, če ga boš za to proso v molitvi.

Če hodiš Ti po Goričkom ali v Slovenskih goricah i gledaš trsje, ki tam raste, vidiš, da poleg hramov raste navadno samo par trsov. To trsje zraste jako visoko. A njihov sad ne tak dober, ar je trs gornapelan. Če pa stopiš v gorice, tam pa najdeš trsek pri trseki, vsi so bole mali, obrezani, a njihov sad je plemeniti. — Tak je tūdi s Tvojim dūševnim življenjem. Če boš Ti sam za sebe živo, opravljal sam za sebe svoje molitve, bode Tvoje dūševno življenje lahko lepo rastlo i prineslo tūdi lepi sad. Če pa bo Tvoje življenje i življenje Tvojih pajdašev — vseh mladencov — rastlo v ednih goricah, če bote opravljali edno i isto molitev eden za drūgoga, potem bodo pa vaše dūše prinesle še bolši, bole plemeniti sad. Je-li zdaj me pa ne razmiš več, ka Ti ščem povedati? Dobro, Ti bom pa naravnost povedao.

Reči: drūštvo, drūžbe i organizacija si že čūo. Drūštvo ali organizacija nastane, če več ljudi vkūper stopi, da té, ali oni namen dosegnajo! Vidiš, tak mislim tūdi jaz, da bi vsi mladenci naše lepe Slovenske Krajine vkūper stopili v edno drūštvo, da bi v tom drūštvi ležej dosegnoli svoj poglavitni namen, za šteroga smo mi vsi stvorjeni, to je zveličanje dūše.

Kak si jaz to mladensko drūštvo ali organizacijo mislim, Ti ščem na kratko razložiti.

Namen toga društva bi naj bio ohraniti naše mladence na poštenoj poti. Ti pa znaš, kak sam Ti že prle pravo, da človek nemre brez Boga pošteni ostati; zato bi naj vsi mladenci, ki bodo v to društvo stopili, opravljali vsaki den kratko molitev. Jaz pravim: kratko molitev. Tudi jaz sem kmečki sin; koso i grablje sem prle meo v rokah kak pero; zato znam, da si Ti dostokrat po leti truden i nemaš časa dosta moliti. — Molitev pa naj bi bila za vse mladence ednaka; opravljao bi vsakši den molitev za sebe i druge v društvu. Po mojem mišljenji bi bilo najjake, da bi se vgojčno molilo 3 Zdrave Marije i Pozdravljena bojdi Kraljica..., večer pa 3 Zdrave Marije i Pod Tvojo obrambo... Pa od toga si bova še pogučala, kda se bova vidila.

Pogledniva še ednok v gorice na trsje! Je-li vsakši trs je obrezan i kda zraste listje, ga skrben gospodar poškropi, da njemi erja ne škodi. — Tudi v Tvojem srci poženejo včasih takše vejke, grehi, štere trebe odrezati. I tudi Tvojo dušo trbe poškropiti, da jo erja ne požre i da bo obrodila sad, poškropiti jo trbe z najsvetejšov krvjov Kristušovov. Vse to se zgodi pri sv. spovedi i sv. obhajili! To je pa tista reč, štere se mladenci najbolje bojijo: spovedi. Pa denok, prijateo moj, že v začetki mojega pisma si sam spoznao, da je človek v istini srečen te, kda dobro spoved opravi. Da je pa mlado srce najbolje močno te, kda Boga pri sebi ma, od toga mi ti gučati ne trebe. Če človek šatana premaga samo z božov pomočjov, kak lahko bo to delo, če Boga ne samo v molitvi na pomoč zovemo, nego ga v srci mamó; šatan se šče približati ne bo vŕpao Tebi — troni živega Boga po prečiščavanji.

Da me boš razmo! Mladina, ki rada k sv. obhajili hodi, bo poštena ostala, mladina, ki se samo ednok na leto nasiti z angel-skim krühom — bo žmetno, žmetno, skoro gotovo ne bo mogla premagati svojih dušnih sovražnikov. Zato bi naj vsi člani Mladenskoga društva najmenje 4-krat na leto prišli k sv. obhajili i to vsi skŕpno. Vnogi mladenec bi šo večkrat k božemi stoli, če ga ne bi bilo — sram. Zato pa 4-krat na leto vsi vkŕp kak eden mož! Samo ednok poskŕsitate skŕpno sv. obhajilo — i tak se vam bo dopadnolo, da bote sami želeli vsikdar skŕpno pokleknoti. Po mojem mišljenji bi bilo najbolje to 4-kratno sv. obhajilo: v posti, v maji, oktobri (na nedeljo) i 8. decembra.

V „Glasniki presv. Srca Jezušovoga“ sem čteo od vrlih mladencov na Predarlškóm, ki se zovejo „Legionari Kristuša — Kralja!“ To so vam mladenci! Pŕšpek sami jih v cerkvi sprejmejo v to društvo. Gda jih pŕšpek pitajo: „Ste li pripravljene za

Kristuša — Kralja darūvati se?“ odgovorijo vsi legionarje glasno, da vse v cerkvi pretrese: „Da, mi smo pripravljeni! Vmreti ščemo za Kristuša — Kralja!“

Prijatelje moji mladi! Ali ne bi šteli tūdi vi postati legionarje Kristuša — Krala? Vojaki, ki bi vsepovsod branili vero Tistoga, ki je meo nad svojov smrtnov posteljov zapisano: Jezuš Nazarenski — Krao!?

Prvoga mladenca je Jezuš Kristuš sam sprejeo v svojo legionarsko četo, bio je te mladenec — sv. Janoš, ki je stao pod križom, kda je Kristuš — Krao vmirao. Kda je zročo Jezuš svojo mater Janoš, ki naj jo varje, te je pač njegovo bože Srce mislilo tūdi na Tebe, te je Jezuš molo tūdi za Tebe, da bi tūdi Ti ednok postao Njegov vojak. Glej kak Te je Gospod ljūbo! Dnes pa Te zove, da stopiš naprej i pokažeš: Koliko vere i ljūbezni maš v srci. Ne jaz, ne jaz, prijateo moj, Kristuš sam Te zove. Boš poslūšao njegov glas?...

Tak prijateo moj mladi! Povedao sem Ti, ka sem meo na srci. Vervli mi, da so prišle te reči globoko iz dūše moje i da sam je zapisao samo zato, ka Te ljūbim...

Če Bog da, bote prišli drūgo leto Ti i vsi mladenci v Soboto na zborūvanje za dečke. Te se bomo vidili i si od te reči še bole pogučali. Do tistoga časa pa Ti priporočam v molitev to delo, štero ščemo zvršiti, priporočam Ti v molitev vse mladence iz cele Slovenske Krajine, posebno tiste, ki hodijo po grešnih potah i včasih se tūdi spomni v molitvi tistoga, ki Ti je to pismo napisao.

Dokeč se ne vidimo, Te prav iz srca v imenu Srca Jezušovega blagoslavjam i pozdravljam

Tvoj prijateo.

Obljube Srca Jezušovoga.

Prva obljava, štero je Jezušovo Srce dalo sv. Marjeti za nas, se etak glasi: „Dao njim bom vse milosti, štere potrebujete v svojem stani.“ Ta obljava je dana tistim, ki častijo presveto Srce Jezušovo. Ta obljava telko pomeni, da vse duše, so v sveckoj ali cerkvenoj službi, dobijo vse tiste pripomočke, štere njihov stan potrebujete. Sv. Marjeta etak piše: „Osebe v sveti bodo najšle po toj miloj pobožnosti vse pomoči, štere potrebujete v svojem stani.“ Od Bogi posvečenih duš pa etak piše: „Presveto Srce našega Vučitelja ne bo nikdar odpovedalo milosti, štere so vam potrebne, da morete verno zvršavati vse, ka vam naložo.“ Ste zato med svetom, ali v samostani, ste ledični, ali oženjeni, ste v državnoj službi ali privatnoj, ste bogati, ali siromaki, ste podložniki, ali naprejpostavljeni, ste zdravi, ali betežni, Jezušovo Srce vam bo pomagalo, dalo vam bo vse potrebno, da morete celi svoj stan tak spelati, ka v milošči božoj živete, merjete, ka se zveličate. Moj Bog, kakša tolažba za nas trpine te grešne zemlje! Kakše smiljenje je to! Kakša ljubezen je to! Vsem vse daš, sladko Srce Jezušovo. Tvoj veliki apoštol je pravo: „Vsem sem vse postao, da bi vse zveličao.“ (I. Kor. IX. 22.) I kak pravo, tak je tudi delao, vsem je vse dao, naj vse za tebe pridobi; vse njim je dao za Tebe. Nedopovedljive moke, globoko sramotenje, krvavo preganjanje, nadčloveče trude i nazadnje bridko smrt je dao za svoje ovce, naj je samo zveliča. Pa ta njegova ljubezen je bila samo človeča ljubezen. Če je pa on kak človek lahko telko dao, da mi niti zapopasti ne moremo, kelko nam je te mogeo dati mili Zveličar, ki je po svojoj božoj naravi vsegamogočni vu kazanji i podelenji svoje smilenosti, i ki je zednim neskončno veren v držanji svojih obljab.

Če si to vse pomislimo, se nam sam od sebe vužge ogenj ljubezni vu našem srci do presladkoga Srca Jezušovoga; se te ogenj sam od sebe širi, povešava, ka moremo i mi kak sveti Paveo spregovoriti: „Ljubezen do Kristuša nas sili.“ (II. Kor. V.-14.) S li nas ta ljubezen, da vse učinimo tudi mi, naj pokažemo samo kem vekšo ljubezen do Srca Jezušovoga, i naj tudi druge na kem vekšo ljubezen do njega podignemo. Bomo radi trpeli, bomo go-reči pri svetih mešah, bomo srčno želeli zdržitve z tem Srcem v svetom prečiščavanji, bomo pripravi vsaki hip mrti i bomo komaj čakali tisti hip, kda de nam dovoljeno priti pred njegov mili obraz na sodbo. To bo rodila ljubezen, šteta se je vužgala vu

nas pri presvetom Srci Jezušovom. Ta ljubezen si ne da več mira, nego išče prilike kem več dūš pripelati v to Srce. Ta ljubezen se zasmee, kda si premisli, ka Srce Jezušovo vse da dūši, vse, ka ta potrebūje. I kda si to zmisli, se nakani, ka ona tūdi vse da njemi, ka li potrebūje. Tak se te porodijo ti najplemenitejši sklepi sveta: živeti samo za Jezusa i vmreti tūdi za njega. Dūšica draga, da moreš za svoj stan vse dobiti od Jezušovoga Srca, i da moreš v ljubezni do njega rasti i dorasti, ka dobiš plačo svetnikov, moreš začeti z molitvov. Goreče moreš moliti vsaki den to presveto Srce Jezušovo i je prositi, naj te navči ljūbiti. Goreče i prav vrelo je moreš prositi ne samo po navadi, ali mlačno: „O najslajše Srce Jezušovo, daj, da te vsikdar bole ino bole ljūbim.“ Ta molitev bo poslūhnjena, ar sam Jezuš žele, da ti tak moliš, ar ono zapovedava to ljūbezen z temi rečmi: „Ljūbi Gospoda Boga svojega iz celoga srca svojega.“ (Mat. XXII.—37.)

Par misli pred Najsvetejšim.

Svet me zaničava. Osmejava me vsaki. Če kaj dobroga včim, se ne priznava. Če kaj malo šfalim, se mi za velko vzeme. Če drūgi to dela, ka jaz, hvalo dobi, jaz grajo. Če se potožim, mi v oči vržejo, da sem nepotrpljiv. Če zamučim krivice, mi pravijo, da sem gizdav. Če se šalim s kem, mi zamerijo, če se pa ne šalim, nego resno držim, mi očitajo, da se srdim. Jezuš, dober moj vučiteo, ka mi je začeti? Tū v oltarskom Svestvi prebivaš, ti vse moje, povej mi, ka mi je začeti? Proti tem hūdobnim jezikom ka naj delam? — Jezuš je tiho. A v toj tihoti pred tabernaklom se mi v srci zbūdi miseo: „Jezuš je pa mučao.“ (Marko XIV.—61.) Mučao je te med groznim ošpotavanjom i mučenjom

v življenji pa muči zdaj v tabernakli med telkim razžalenjom. Bomi se včio od njega. Mučao bom tudi jaz. Jezuš, z ljubezni do tebe, vse rad zatrpim; naj svet dela, ka se njemi vidi, jaz se bom po tvojem zgledi ravnao: mučao bom, trpo bom. Trpljenje mi bo prineslo večno plačo, potrpim, zamučim. Ve si pa ti pravo, sladki Jezuš: „Blaženi ste, kda vas bodo preklinjali i preganjali, i vse hūdo na vas lažljivo gučali i veselte se i od veselja poskočite, ar je vaše plačilo obilno v nebesah.“ (Mat. V. 11—12.)

Blagoslavljanje jasic v Črensovcih.

Prve pomembne v Slov. Krajini. Küpo je Zelko Štefan iz Črensovec, siromaškoga roda a bogate žive vere krščanski mož, ki je z težkim delom spravo vküp v Chicagi 500 dolarov i poslaol na jaslice.

Blagoslovili so je mil. g. Straus Florijan, č. kanonik i ešpereš, z D. Lendave z dvorbov domače č. dühovščine Čačič Jožefa, pleb. Meško Jožefa, kaplana i Klekl Jožefa, vp. pleb. Blagoslovili so je 24. dec. na sveti post.

Dečica oblečena v angelce i pastirčke je sprevodila dühovščino od velikoga oltara, kde je ta najprle molila v olt. svestvi skritoga Jezušeka, k Marijinomi oltari, kde so jaslice gorpostavljene. Med potjov je štiriglasni mešani zbor lepo popevao božično pesem, kak se zbirajo angelci pri Bethlehemi i kak se paščijo od njih nazveščeni pastirčki k jasicam. Po blagoslovitvi so g. č. kanonik pri jasicah služili sveto mešo. Jaslice so najmre tak napravljene, da se lahko pri njih mešuje. Med mešov so g. kanonik prečistili deco, oblečeno v angelčke i pastirčke. — Kak lepo skrivnost se je razodela pri tom prečiščavanji?! Jezušeka so vredne samo angelsko čista i pastirsko pobožne düše. Po Jezušeki postane naša düša angelsko čista i pastirsko pobožna. Brez Jezušeka nega angelske čistosti i pastirske pobožnosti. Zato pa li hodimo radi, hodimo gostokrat vsi k Jezušeki pri svetom prečiščavanji, da postanemo i ostanemo čisti kak angelje i pobožni kak pastirje.

Cerkev je bila puna, še z drugih far so obiskali verniki lepe črensovske jaslice i počastili Jezušeka. Jaslice so nešteto vnožino privlekle k sebi, ar se Jezušekova ljubezen odkriva po njih, ki nas je rešila. Vnožina se je prav lepo oponašala pri njem i je z celov düšov popevala pod sv. mešov to lepo starinsko pesem: O detece mo predrago, spevala ti bom.... Po končanoj sv. meši pa pazljivo poslušala predgo, štero so držali vlč. g. Klekl Jožef, vp. pleb. nar. poslanec. Ta se je glasila sledeče:

„Prikazala se je dobrotivosti ljubezen Boga, našega Zveličitela.“ (Tit. III. 4.)

Na sveto noč se je prikazala. Na sveto noč denešnjega dneva se je odprla neba i nam je iz svojega večno lepoga i blaženoga prebivališča poslala *dobrotivnost vekivečno*, ki se je v človečoj podobi prikazala v Bethlehemskej štalici i ime njoj je: *Bog Zveličiteo*. To pomenijo reči sv. Pavla apoštola, ki njemi je navdehno Düh sveti „Prikazala se je dobrotivnost i ljubezen Boga, našega Zveličitela“. Mi dnes toj vekivečnoj dobro-

tivnosti, tomi Bogi Zveličiteli, bethlehemskomi Jezušeki eni dar poklonimo. Jaslice smo blagoslovili njemi, a za sebe. Čast je njegova, haski do naši. To je pogodba med Zveličitelom i odrešenimi dušami, ka te vse njemi dajo na čast, dobijo pa od njega zato vse milošče, blagoslove na tom sveti, na drugom pa večnoblaženi prebitek pri njem. Naj pa moremo to pogodbo točno zvršiti, naj z temi jaslicami Boga odličimo i svojemi zveličanji služimo, premislimo 1. Jezušeka v jaslicah v Bethlehemi Judeje, i 2. Jezušeka pod podobov krüha i vina v našem Bethlehemi, na naših oltarah. Bože bethlehemsko detece, ki na oltari med nami prebivaš, blagoslovi iz svojega srca naše reči, da bomo po njih popolnoma tvoji.

II. a) Jezušek v jaslicah v Bethlehemi Judeje.

Leži... na slami... Povit je... v plenice... Zima je, a nema ne obleke, ne topline... Najbolši je, pa nema ga skoro ničše rad. Najmodrejši je, pa što se hodi včit k njemi? Neskončno sveti je, pa grešniki so zaprli dveri pred njim, v štali je mogo priti na svet, sem pa ne pridejo, da bi je posveto. Večni Bog je, komi se je človek pomilo, zato je i zapüsto nebo i prišeo na zemljo da človek blažen bo. Brez njega nikdar človek blažen ne bi mogo biti. Pa človeki on ne se je pomilo. Vse je njegovo, „v svöjo lastnino je prišo,“ kak pravi sv. Düh Bog po sv. Janoši apoštoli i „njegovi neso ga sprejeli.“ (Jan. I. 11.)

Ki so ga sprejeli, so postali sinovje boži pa herbašje nebeskoga kraljestva.

Pa vsi zato ne so bili tak trdoga srca, — so bili tüdi, ki so ga sprejeli. Od teh pravi ravnoisti sv. Düh po ravnoistom sv. Janoši apoštoli nekaj veseloga, nekaj prav veseloga. Poslušajte ka? „Kelko jih ga je pa sprejelo, njim je dao oblast, da postanejo sinovje boži.“ (Jan. I. 12.) Bog je postao človeči sin, naj človek more postati boži sin. Čüjete čast, dostojanstvo, visino svojo? Pa še edno čüjete, tüdi Düh sveti glasi to po sv. Pavli apoštoli: „Če so pa sinovje, te tüdi herbašje, herbašje boži, soherbašje Kristušovi, naj samo z njim trpimo, da bomo tüdi z njim odičeni“ (Rim. VIII. 17.)

Gledajte, če to zavrženo, od mraza dregetajoče siromaško bethlehemsko detece sprimate, herb dobite, — i to dvoje 1. Boga za Očo i 2. njegovo kraljestvo, štero nema konca, za svojo večno last. Ne bodete meli kralja za prijatela, ne — kralja vseh kraljov za očo. — Ne dobite par sto milijon dinarov za deo — ne — kraljestvo, šteroga cene vso večnost ne morete določiti, ar to nema ni konca, ni kraja. „I njegovomi kraljestvi ne bo konca“ (Luk. I. 33.) svedoči sv. Düh Bog sam.

Kak naj sprimeno Jezušeka, da postanemo i mi boži sinovje pa herbašje njegovoga kraljestvo?

To prinese bethlehemsko detece onim, ki je sprimejo. Me pitate, kak se to detece sprijme? Glejte one, ki so prišli k jaslicam i je sprejeli, pa se navčite i ve, dušice, kak je naj sprijmete D. Marija i sveti Jožef sta njemi poskrbela stan i obleko; živež so prinesli pastirčki, dare pa sveti trije krali. D. Marija njemi je dala deviško utrobo i deviške prsi; sv. Jožef deviške roke, s šterimi ga je varvao; pastirčki zadovoljstvo v siromaštvi, trije kralji pa živo vero v visokoj časti i junaško trpljenje za njo. D. Marija i sv. Jožef sta samo za njega živela; pastirčki so pri svojih čredah samo na njega mislili i za njega, samo za

njega podnašali težave svojega prostoga stana; -- trije kralji so ravnali svoje podložnike samo na tisto pot, štera je pelala k njemu. — Glejte, dušice, to je pot, po šteroj se Jezusek sprijme i ta je živa vera v njega i topla, smilena ljubezen do njega. Živo vero moramo meti v njega i toplo smilenost do njega, te ga sprijmemo, te postanemo sinovje boži i herbašje njegovoga kraljestva.

II. b) Jezusek v Bethlehemi našega oltara.

Pa pravili te mi, ve pa verjemo v njega, ali jesti i piti pa obleke njemu pa ne moremo nositi, ar ga ne v človečoj podobi več nad nami. Pa ravno zato se Vam mora smiliti, da je ešče menje kak človek v Bethlehemi našega oltara v podobi krüha. Bethlehem najmre pomeni „Krühova hiša“. Tabernakl je Bethlehem. Kak dete se je bar razjokao i tak dao na znanje, da nekaj potrebüje i geno drüge na smilenost. Kak drügoga Bethlehem, naših tabernaklov prebivalec pa se. niti ne gene. Dela se z njim, ka se hoče, žali se ga lahko, kak se ga šče i On je tiho. Tiho je, ar njemu je ljubezen zavezala oči, da ne vidi trdosrčnosti, štera ga obdaja i jezik, ka se od te nikomi ne potoži; tiho je, ar njemu je ljubezen zavezala roke, da ne vdari svojih razžalivcov; i noge, na njim ne stopi na grešno orožje. — Ljubezen do nas ga je zvezala celoga — odvezala njemu je samo srce, da se nas to smilüje. — Pa te zvezani, žejen, lačen, goli, nagí, ošpotan, zavržen Jezusek, ki si ne more, ar si z smilenja do nas nešče pomagati, ne potrebüje smilenja?! Noč no den žeja i gladüje po povrnjeni grešnikov, pa tej mesto toga, da bi se povrnoli, ga še bole žalijo. Boža čast, njegove nevtepene matere dika, njegovih prijatlov, božih svetcov i angelov poštenje, njegove zaročnice, svete Matercerkve deviška ljubezen so brez odevala časti. — O, da koliko duš te sramoti! Kak rad bi te svoje ljubljence pokrio z dužnov častjov, pa ne more. Ne more, ár duše mesto svetih meš, pri šterih se obleka časti za nje dela, raj hodijo za svetskimi, celo grešnimi rečmi; pa čeravno so pri njih, majo tü drüge misli i žele, kak so njegove, celo z svojim nespodobnim oponašanjem še njega slečejo tiste male obleke časti, štero šče ma v oltarskom Svestvi.

Pa žeja, gladüje Jezusek tüdi pravične. Rad bi je spopolno. Rad bi njim dao vekšo plačo, lepšo duševno obleko. Obsežnejše večno kraljestvo bi njim rad podelo, če se ga smilüjejo; pa neščejo se ga, neščejo ga nahraniti, neščejo k njemu hoditi, neščejo se večkrat prečiščavati. O kak neskončno Vas žeja i gladüje Jezusek, mladina, -- i vas dečica, -- kak rad bi vam obdržao krstno nedužnost i povekšao lepoto lilijske čistosti! Kak rad bi večkrat prišo k vam moški i ženske, da bi vas navčo zakon vaš spremiti v življenje sv. Drüžine! — Kak žeja po bogatih, da bi v njem dobili pravo bogastvo, kak gladüje po siromakih, da bi postali po njem bogatci drügoga sveta! O naj se Vam smili Jezusek, vsem naj se vam smili! Žeden je, lačen je, goli je, zbiti je, zvezan je, poplúvan, zavržen je v oltarskom svestvi od grešnikov! Smili naj se vam i zato hodite k njemu gostokrat v svetom prečiščavanji, goreče poslušajte sv. meše i pod njimi molite za sv. Matercerkev. — Če to včinite, se smilüjete nad njim, ga odvezete, oblečete, napojite, nahranite, počastite, odličite. — Sebi pa spravite dvoje: sinovje boži, hčeri božje postanete i herbašje večno lepoga i večno trpečega kraljestva, ar ste Jezuseka sprejeli!

Darovnik jaslíc.

III. Jaslice smo Jezušeki postavili. Te nas bodo vedno opominole, kak njemi naj služimo, kak ga naj sprijemamo, da po stanemo sinovje boži i herbašje kraljestva nebeskoga. Velika dobrota so za našo dušo, kak so posebna lepota ne samo za našo cerkev, nego za celo Slovensko Krajino, ka več za celo Slovenijo. Hvala naj bo za te dar Jezušeki, ki je zbuđo miseo v našem rojaki v daljnój Chicagi, v Zelko Štefani iz Črensovec, ka nam pokloni jaslice. Te dober krščenik Jezušekove misli ne je zavrnó, nego sprejeo jo je i nam je posloao 500 dolarni dar, za šteroga smo dobili te krasne jaslice.

Ka prosimo za njega?

Gda to tū povdarjamo, srčno želemo i tūdi milo prosimo Jezušeka, naj z celim svojim srcem blagoslovi darovnika, ga posveti v duši, čuva v telí, blagoslovi v vrednosti i njemi da za dar plačilo, ka de ga z svojim vred vekomaj gledao v nebeskih jaslicah.

Našim v Ameriki i vsój tūjini.

Pa gda te to prosim, mali Jezušek, ka bi blagoslovo toga našega rojaka v dalešnjem sveti, ti z vūpanjom zročim ešče edno vročo prošnjo: blagoslovi vse naše rojake i rojakinje v Ameriki: i v jūžnoj i v severnoj, v Čanadi, v Australiji, na Nemškom i Francozkom i po vsój širnoj tūjini. Jezušek čuvaj njim najdragši kinč: Živo vero vu Tebe i gorečo ljūbav do tebe! Pa zapri je v svoje srce! Pa čiste ohrani je! Pa verne do svojega doma! Pa v siromaštvi pomagaj njim, da se preživejo! Vu deli pa, ka do potrpljivi! Pri služí daj njim, šparovitnost, pri obilnosti darovitnost! Pa edno še: vu duši vseh zbuđi to miseo: postaviti morate ešče edne jaslice malo vekše kak so te moje, jaslice za sirote Slovenske Krajine, sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih!

Vsem.

Jezušek, na veliko ljūbezen tvojega maloga Srca te prosim, zbuđi to miseo v njih i jo potrdi. Potrdi jo tūdi, kak si jo že zbuđo, v vseh nas, ka te v tvojih sirotah, v tvojoj siromaškoj deci, v tvojih odrašenih i ostarelih Lázarah vsi dobimo. Tebe dobimo, Jezušek, tebe, ti boš naša plača, či sirote sprimemo, ve si ti pravo: „Zaisti vam povem, ka ste komi med najmenjšimi svojimi brati včinoli, meni ste včinoli.“ (Mat. XXV. 40.) Ti si pravo še: „Štokoli sprejme edno takše dete v mojem imeni, mene sprejme.“ (Marko IX. 36.) Amen.

*

Jaslice so blagoslovljene i bodo do Svečnice vōpostavljene. Na desnóm kraji nosijo kep, kak Marija darūje Jezušeka v cerkvi. To skrivnost obhajamo na Svečnico. Z tov se dokonča božična lepa skrivnost. Zato z tem dnevom mi tūdi shranimo jaslice i je prinesemo samo na drūgo leto naprej. Tečas pa naj ostane njihov blagoslov na vseh nas. Najomenimo še, da so polnočnico pri jaslicah služili vlč. g. Čačič Jožef, pleb. Na božič so pa ostali gospodje več sv. meš opravili pri njih. Cela fara, posebno dečica se vse riva okoli njih, vlečejo jih zanimive podobe slona, gambele, koze, ovc, itd. itd., a najbolje pa je vleče i vse nas Jezušek z D. Marijov i sv. Jožefom. O, da bi vredni bili ž njima vu nebi se müđiti vekomaj pri Njem.